

čestné, právě tak, jako pokládá-li za pohnutku takovou jen zjištění, při čemž cituje nesprávně rozhodnutí, jehož se dovolává. Vývody odvolání nemůže tedy býti výrok rozsudkový podvrácen.

Měřítkem rozhodným pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu je míra důvodné naděje, že se vinník i bez výkonu trestu polepší; lze tak očekávat v případech, ve kterých je patrné, že trestný čin nekoření v povaze nebo v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen okolnostmi přivoděné vybočení z mezí řádného života. Takovým vybočením není ovšem čin, zapadající do programatického poměru pachatelova k platnému veřejnému pořádku. Právem tedy — bez ohledu na vše ostatní — soud nalézací obžalovanému nepovolil odsouzení podmíněné.

Čís. 3477.

Srážka automobilu s povozem.

Souběžná hrubá nedbalost řidiče povozu nesprošťuje řidiče automobilu zodpovědnosti za vlastní nedbalost.

Předpis § 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., že mimo uzavřené osady nesmí býti rychlost jízdy vystupňována nad 45 km, má význam jen negativní; po stránce pozitivní (zda a do které míry jest přípustnou rychlost 45 km nepřevyšující) jest předpis ten doplněn z povšechné zásady § 45, že jest rychlost jízdy voliti za všech okolností tak, by byl řidič pánem rychlosti a by nebyla ohrožena bezpečnost osob a majetku.

Míru přípustné rychlosti jest i pro jízdu mimo uzavřené osady určití podle zvláštních okolností případu.

Okolnost, že řidič automobilu jede — máje tlumená světla — za přítomnosti v roční době, kdy může předvídati, že lidé pracují ještě na poli a domů se vracející povozy zabočují na silnici, jest okolností podobného rázu, s jakými spojuje § 46 nař. zákaz větší rychlosti než 15 po případě 6 km.

(Rozh. ze dne 10. května 1929, Zm II 484/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 27. srpna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechodem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní stojí stížnost na správném stanovisku, že souběžná nedbalost řidiče povozu Ladislava S-a, s kterým se srazilo auto řízené stěžovatelem, nezprošťuje stěžovatele zodpovědnosti za vlastní nedbalost. Vždyť směřují celé její vývody k tomu, dokázati, že tu byla nedbalost jediné Ladislava S-a a že stěžovatel učinil vše a včas, co bylo s jeho strany možné, by nedošlo ke srážce. Proto jsou bezvýznam-

nými ony výsledky hlavního přeličení, které poukazují k tomu, že S. jednal nedbale, nemaje světla na svém povozu, a že zabočil z polí na silnici, aniž se přesvědčil, nepřijíždí-li na ní jiný povoz, a že »čubla ko koní«, ač ho sestra upozornila na blížící se auto stěžovatelovo. Přes zřejmou, třebas hrubou nedbalost Ladislava S-a stal by se odsuzující výrok vratkým jen tehdy, kdyby se nebyl dopustil nedbalosti také stěžovatel, osvědčiv ve všech směrech pozornost a opatrnost jemu náležející a vyhověv obzvláště všem předpisům platným pro něho jako řidiče silostroje. Šetření těchto předpisů přirozeně ho nezprostila skutečnost, že světla na jeho silostroji umístěná byla pro chodce a řidiče jiných povozů dostatečným upozorněním, že se blíží silostroj, a připomenutím, by opatřili, čeho s jejich strany třeba k zamezení srážky. Při posuzování, zda stěžovatel dostal všem předpisům pro něho platným a jinakým (přirozeným) požadavkům opatrnosti, nelze se, jak tomu chce stížnost — omeziti na dobu, kdy stěžovatel skutečně spatřil povoz S-ův, což se podle obhajoby stěžovatelovy stalo, když byl od povozu vzdálen asi 15 kroků nebo — jak i rozsudek uvádí — 30 kroků. Snaha stěžovatelova, zastaviti auto, byť ihned po spatření povozu, uskutečňovaná použitím brzd ještě před povozem, byla jen úsilím zameziti, by nebezpečí již nastavší nevyvrcholilo ve skutečnou srážku a nehodu, a nezprošťuje, zůstala-li bez úspěchu, stěžovatele zodpovědnosti za výsledek přes to nastavší, protože spočívá nedbalost podle §§ 335, 337 tr. zák. trestná již v pouhém způsobení nebo zvětšení nebezpečí pro právní statky tam uvedené, tudíž i nebezpečí srážky dvou vozidel. Proto nezáleží na skutečnostech Antonínem H-ou dosvědčených, že stěžovatel brdil tak vydatně, že páka rychlostní byla vypnuta a ruční brzda zatážena, až jedno lano prasklo. Stejně nezáleží na tom, že stěžovatel — což rozsudek nepopírá — vyhověl předpisům potud, že jel po levé, jemu příslušející straně silnice a že měl auto po obou stranách osvětleno. Rozhodným jest jen, učinil-li stěžovatel i jinak vše, co mu bylo možno a co měl opatřiti, by vůbec nedošlo ani k nebezpečí srážky, t. j. — jelikož nelze souhlasiti s názorem rozsudku, že byl stěžovatel na rovné a volné, křižovatkami v této části nedotčené silnici povinen dáti znamení houkačkou již dříve než spatřil překážku, vynořivší se náhle na silnici, — pozoroval-li náležitě silnici před sebou a upravil-li rychlost vozidla tak, by spatřil překážku již v takové vzdálenosti, že vhodnými opatřeními, zejména vyhybáním se překážce a, nebyla-li toho možnost, zastavením vozidla předešel i pouhému nebezpečí srážky a z ní hrozícího poškození právních statků uvedených v § 335 tr. zák. V druhém z uvedených směrů bere rozsudek zřejmě na základě doznání stěžovatele a souhlasného s ním svědectví Jaroslava V-y za prokázáno, že stěžovatel jel rychlostí (aspoň) 45 km za hodinu. Stížnost jest na omylu, majíc za to, že tato rychlost byla přípustná, protože šlo o jízdu na volné a rovné silnici. Předpis § 46 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., že mimo uzavřené osady nesmí býti rychlost jízdy vystupňována nad 45 km za hodinu, má význam jen negativní, totiž ten, že jest naprosto a za všech okolností zakázána a nepřípustná rychlost větší 45 km. Po stránce pozitivní, po té stránce, zdali a do které míry jest přípustnou rychlost 45 km nepřevyšující, jest onen předpis doplniti z povšechné zásady vyslovené

v § 45 téhož min. nařízení, že jest rychlost jízdy voliti za všech okolností tak, by byl řidič pánem rychlosti a by nebyla ohrožena bezpečnost osob a majetku. Míru přípustné rychlosti jest proto i pro jízdu mimo uzavřené osady určiti podle zvláštních okolností případu. Jako okolnosti toho druhu zjišťuje rozsudek, že bylo tehdy, třeba bylo ještě dosti viděti, přitmní a že stěžovatel mohl předvídati, že lidé pracují v poli nebo (správněji asi) a že se někdo vynoří na silnici. Tyto okolnosti poukazují jednak k tomu, že byl rozhled na jízdní dráhu ztížen a zkrácen, jednak k tomu, že tu byla možnost, že se neočekávaně objeví na silnici překážka buď v osobách, nebo v povozech, zabočujících za účelem návratu domů z polí na silnici, tedy k okolnostem obdobného rázu, třeba menší síly, s jakými pojí § 46, uv. min. nařízení zákaz větší rychlosti než 15 km (jízda v uzavřených osadách) nebo dokonce 6 km (jízda za mlhavého počasí) za hodinu. Proto nepřičí se právnímu výkladu onoho předpisu stanovisko rozsudku, že bylo povinností stěžovatele, byl jel rychlostí menší než 45 km, zvláště proto, že měl jen světla tlumená, jež mu znemožňovala, přesněji asi neumožňovala — další rozhled, a že se provinil — rozuměj proti závaznému proň předpisu —, tím že jel větší rychlostí, než jakou měl jeti za tohoto stavu věci.

Rozsudek zjišťuje dále, že stěžovatel mohl při náležité pozornosti spatřiti koně a pak i povoz Ladislava S-a již z větší vzdálenosti, než ze které je podle výpovědi své skutečně spatřil. Zjištění jest opřeno poukazem na svědecké výpovědi, podle nichž bylo tehdy ještě viděti na 300 až 500 kroků (K. a B.), pokud se týče přes nastavší již přitmní ještě dosti viděti (Z.), a úvahou, že silnice jest na místě nehody rovná, a že svítilny auta třeba tlumené přece také podporovaly rozhled. K znaleckému posudku, že svítilny auta umožňovaly stěžovateli pozorování jen silnice, nikoliv i postranní, rozsudek přihlíží a vypořádává se s ním náležitě poukazem, že S. potřeboval delší dobu k tomu, by vyjel úplně na silnici a že se srážka stala teprve v době, kdy na ní byl již celý povoz S-ův. Byl-li však takto potah a povoz S-ův delší dobu na silnici, tedy v samotném pruhu světla, jež vrhaly svítilny auta, neměla pro ono zjištění významu výpověď svědka Jana D-ého, rozsudkem nehodnocená, zvláště, že bylo viděti trochu, tak na dva nebo na tři kroky. Ježto stížnost nedokázala formální vadnost onoho zjištění nebo jeho předpokladů, jest závazným jak zjištění to, tak i další zjištění rozsudku, že stěžovatel nevěnoval jízdní dráze náležité pozornosti, takže neplnil ani v tomto směru povinnosti řidičům silostrojních vozidel přirozeně náležející. Po subjektivní stránce popírá zmateční stížnost, že obžalovaný mohl předvídati některý z následků uvedených v § 335 tr. zák., spokojuje se však se zjištěními napadeného rozsudku, nenapadajíc je v tomto směru. Rozsudek zmiňuje se o předvídatelnosti nebezpečí ve výroku, kde uvádí doslov § 335 tr. zák., v důvodech však tuto náležitost aspoň blíže nerozvádí, uváděje toliko v prvním odstavci »že se obžalovaný provinil tak, jak vyličeeno ve výroku«. Ježto pak toto třeba i poněkud kusé zjištění není napadeno podle § 281 čís. 5 tr. ř., jest závazným i pro soud zrušovací. Stížnost byla proto jako bezdůvodná zavržena.